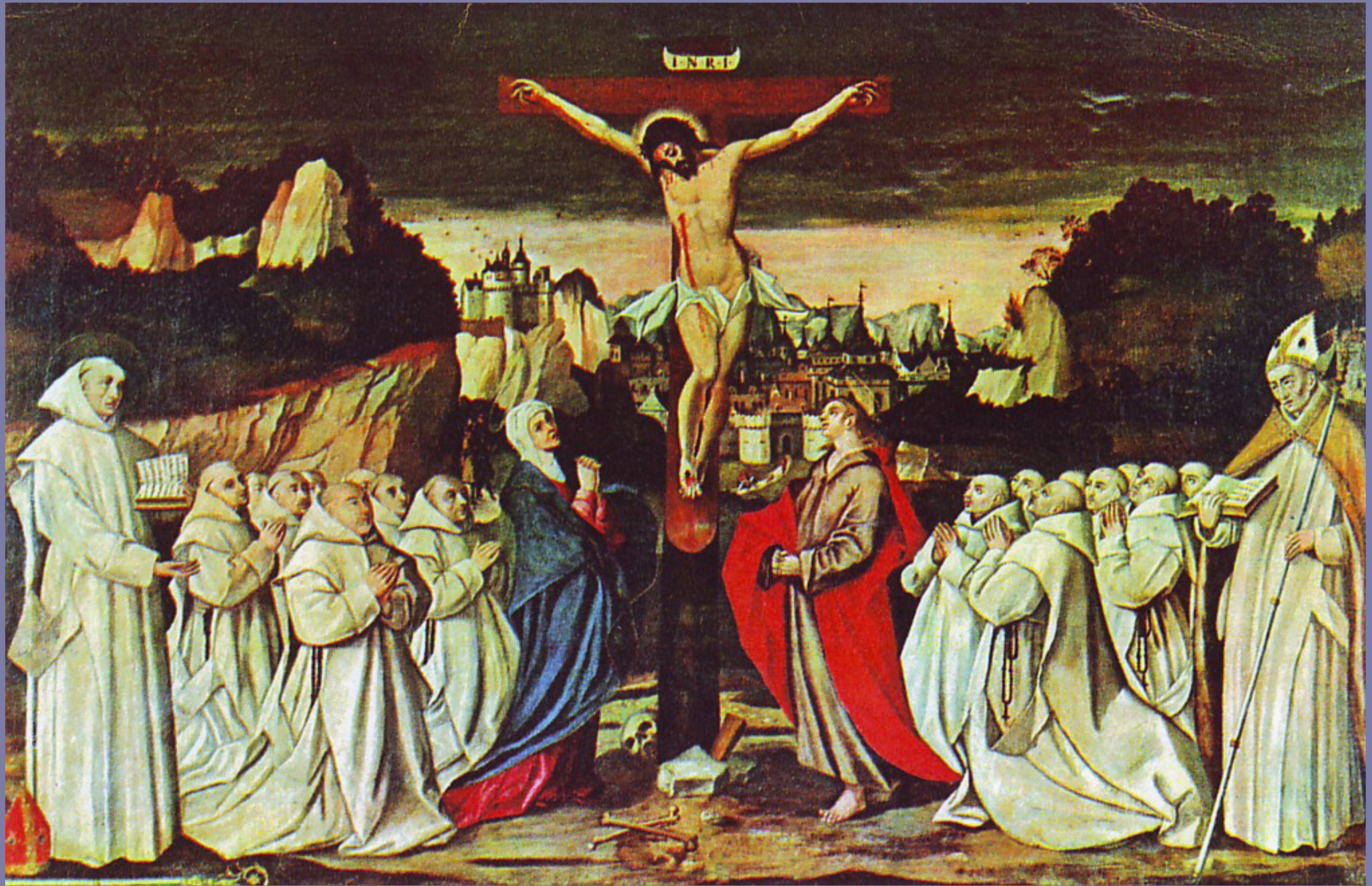

DE KLEINE SCHOLA

Meditatie

Om te weten en te blijven weten
dat mijn dagelijks leven zélf
mijn religieuze leven is,
mijn liefdesspel met U, God

moet ik het horen en blijven horen
van wie het weten en beleven,
moet ik blijven lezen en luisteren
omdat ik het weer zo gauw vergeet.

Aperi

'Aperi, Domine, os meum'

Open, Heer, mijn mond
om uw heilige Naam te verheerlijken.
Zuiver ook mijn hart
van alle onbelangrijke,
verkeerde en vreemde gedachten.

'Intellectum illumina'

Verlicht mijn verstand
want inzicht is licht.

'Affectum inflamma'

Doe mijn hartstocht opvlammen
en mijn affectie vurig zijn.

Om waardig, aandachtig en toegewijd
het koorgebed te kunnen zingen -
en dat ik het moge verdienen
verhoord te worden voor het aanschijn
van uw goddelijke Majesteit.

Door Christus onze Heer.

Amen

'God, wilt U mij komen helpen'
(begin Officie)

'Deus in adiutorium meum intende'

God
naar wie ik opzie
zie mij aan

Zie
mijn gedachten
die niemand ziet

Hoor
mijn klachten
die niemand hoort

Peil
mijn hart
naar U

Voel
mijn smart
om U

Met U
wil ik zijn
dit uur

In U
wil ik ademen
om leven

Tot U
wil ik zingen
van liefde

Om U
is mijn leven
een dans

God
wees mijn geliefde
nu

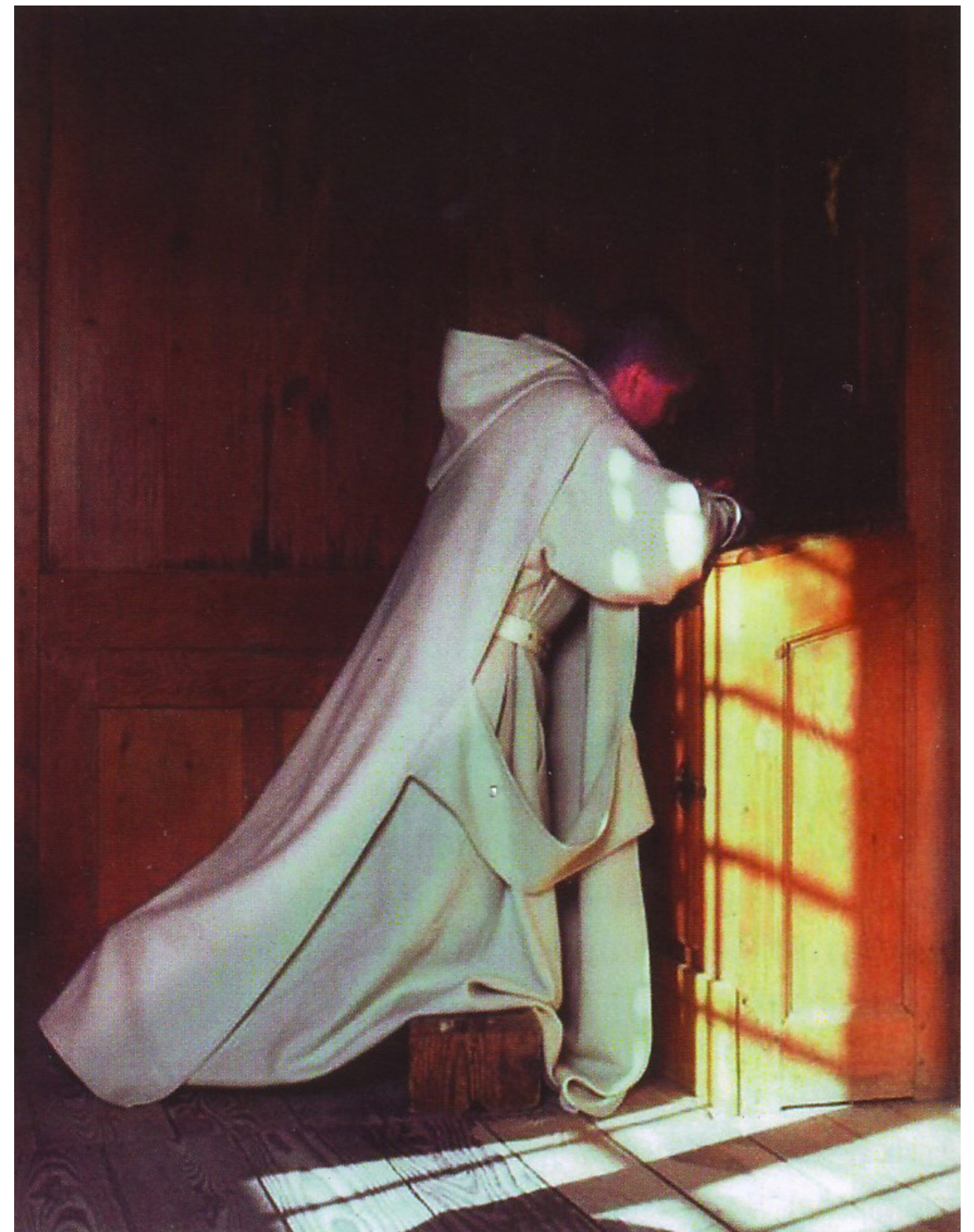
'Domine ad adjuvandum me festina'

Beademing

Het 'soli Deo' zijn
van een monnik
en een moniale
is de 'groeikern'
van het geloof
in de Kerk.

Uit hun leven van
liefde en lijden,
uit deze wortels
van groeiend leven
rijst de Kerk op
in het verlangen

in hun geestelijke
ademtocht van liefde
te worden meegenomen
in hun groei naar
religieuze en ook
humane zelfontplooiing.

Het alverbazen

Staande in de nieuwe gewaarwording van een oude eeuwenstille omgeving, weggedoken in een gebeeldhouwde koorbank van appennijnse bomen, wordt de novice deel van de tijdeloosheid en nameloosheid van het verleden. Slechts het stille alverbazen tast nog aan de dingen. In deze zwijgende tegenwoordigheid is de leegte van God alleen.

En dan schuiven stille monniken aan in hun gebedsmantels, geruisloos, haast onzichtbaar in het schemerlicht. Zij slaan de grote boeken open en zitten neer rond God van stilte. Geen waarneming, geen deelneming van gasten, alleen samen alleen. Even waant zich de novice alleen op de wereld, op de allene wereld waar hij met God van den beginne is.

Lieve monnik

je haalt adem
als de koorhelpt
tegenover je zingt

als zij adem halen
zing jij tot
je laatste adem

vers na vers
uur na uur
dag na dag

God hoort
je stem
nauwelijks

jij hoort
Gods stem
van verre

dat wij mogen leren
adem te halen
met de ziel

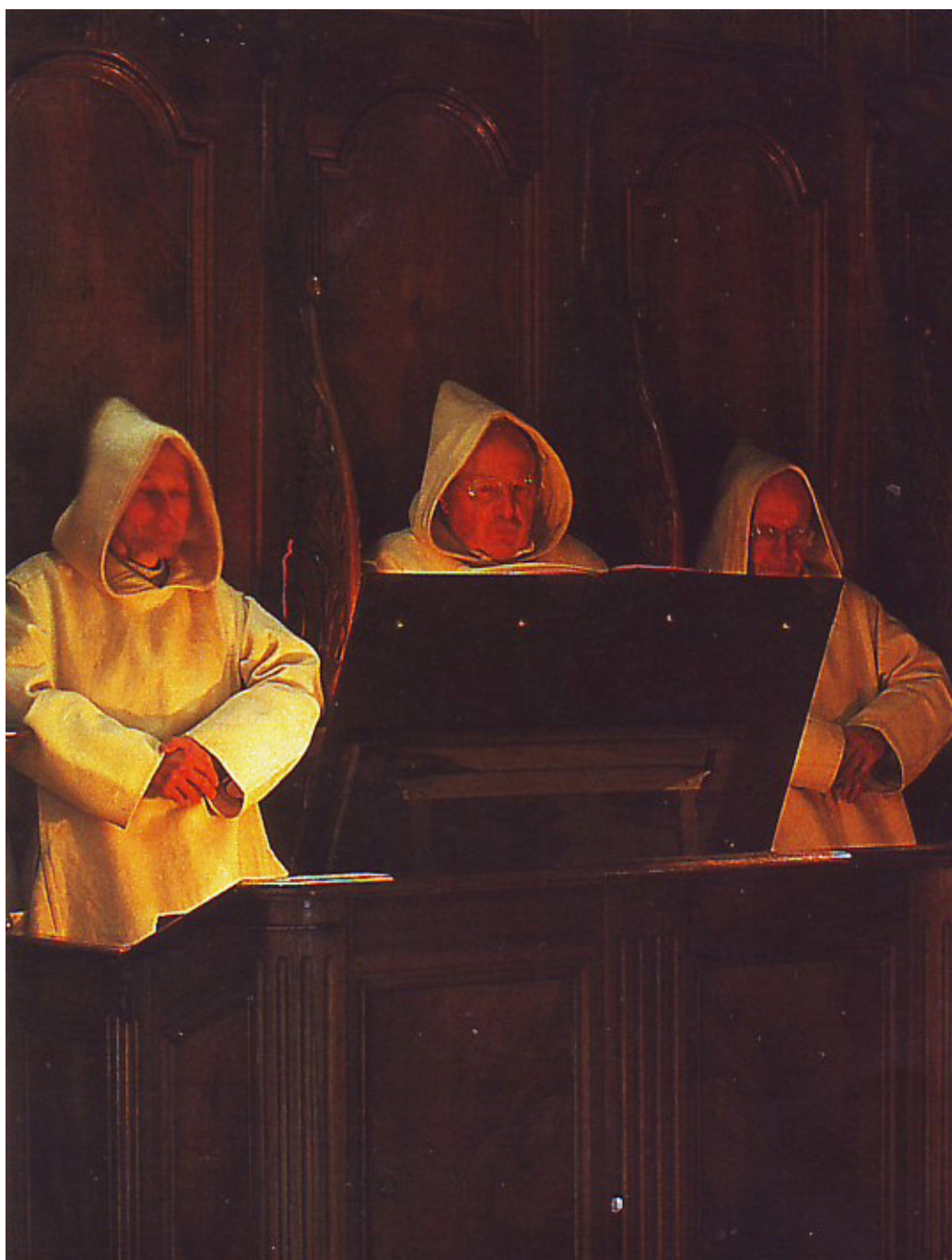
nu worden wij
al moe na
één psalm

en doen
onze kaken
al zeer

zing ons voor
en zend ons
je geest

zodat wij kunnen
horen de fluistering
van God in ons

Vrijwillige liefde

Geen jonge mannen en jonge vrouwen
treden nog in oude kloosters in.
Religieuze roepingen verstommen.
De wereld valt terug in een
algemene geestelijke anonimiteit.

Dit beeld rijst op in deze tijd,
wanneer we ernaar kijken vanuit
de traditionele betekenis en
vormgeving van religiositeit,
die berustte op geloften.

Gelet echter op de inzet en overgave,
de belangeloosheid en intentie
waarmee, meer dan ooit eerder,
niet te tellen aantallen mensen
intreden in de nieuwe wereldorde,

mogen we vaststellen, dat al die
vrijwilligers, die in feite
deelnemers en medewerkers zijn,
de nieuwe religieuzen zijn die
naamloos de lege plekken opvullen.

Er is een wereld van geroepenen.
Sommigen verstaan hierin rechtstreeks
de roep van God aan wie zij gehoor
geven en zich toewijden. Dit is
hun koorgebed en dagelijks officie.

De meesten echter zullen (nog)
onwetenden zijn van het feit,
dat zij zich zó aan God geven
in de leniging van mensen nood
en de tederheid van hun zorg.

Vreugdevol is het te ontdekken
dat zich in hun midden tal van
monniken en monialen bevinden
zonder kruis of kluis of huis
waarin zij samenleven voor God.

Nachtofficie

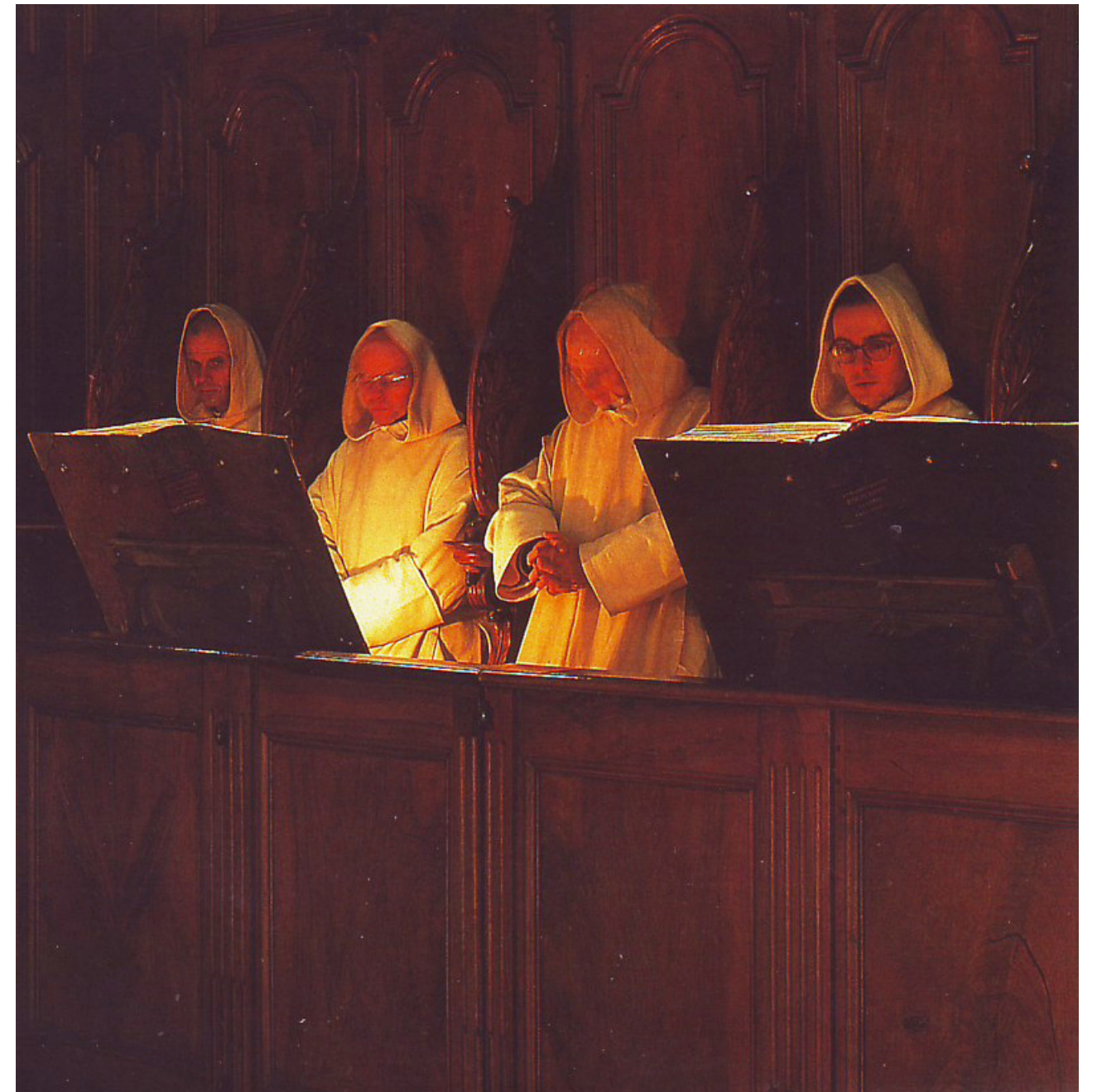
Er zijn bij Kartuizers en Trappisten,
zoveel lege plaatsen in de koorbanken.
Naast Augustinus staat niemand,
rechts van Titus ook niemand.

Op veel plaatsen liggen gesloten boeken,
ook de lichtjes zijn daar niet aangedaan.
Het is nachtelijk stil in het monasterium
als de klok luidt voor de Metten.

Midden in de nacht, over bergen en dalen
worden wij met hen een gemeenschap,
om een volk te zijn dat psalmzingt -
jij naast Titus, ik naast Augustinus.

Ons psalterium ligt open op tafel,
de cassette opent met 'Venite' 'Komt'.
Geleidelijk versmelten onze stemmen
met hun stemmen, lossen plaats en ruimte op.

En wij mogen in hun diepte dalen,
in deze stille uren in God ondergaan.
Op de lege plaatsen in de koorbanken
gaat het licht boven de boeken aan.

De vreugde van God

Een monnik wil leven
voor de vreugde van God -
vreugde van een leven
uit liefde met God.

Daarom is deze benadering
of weergave van het
Kartuizerleven
geen asceseboek.

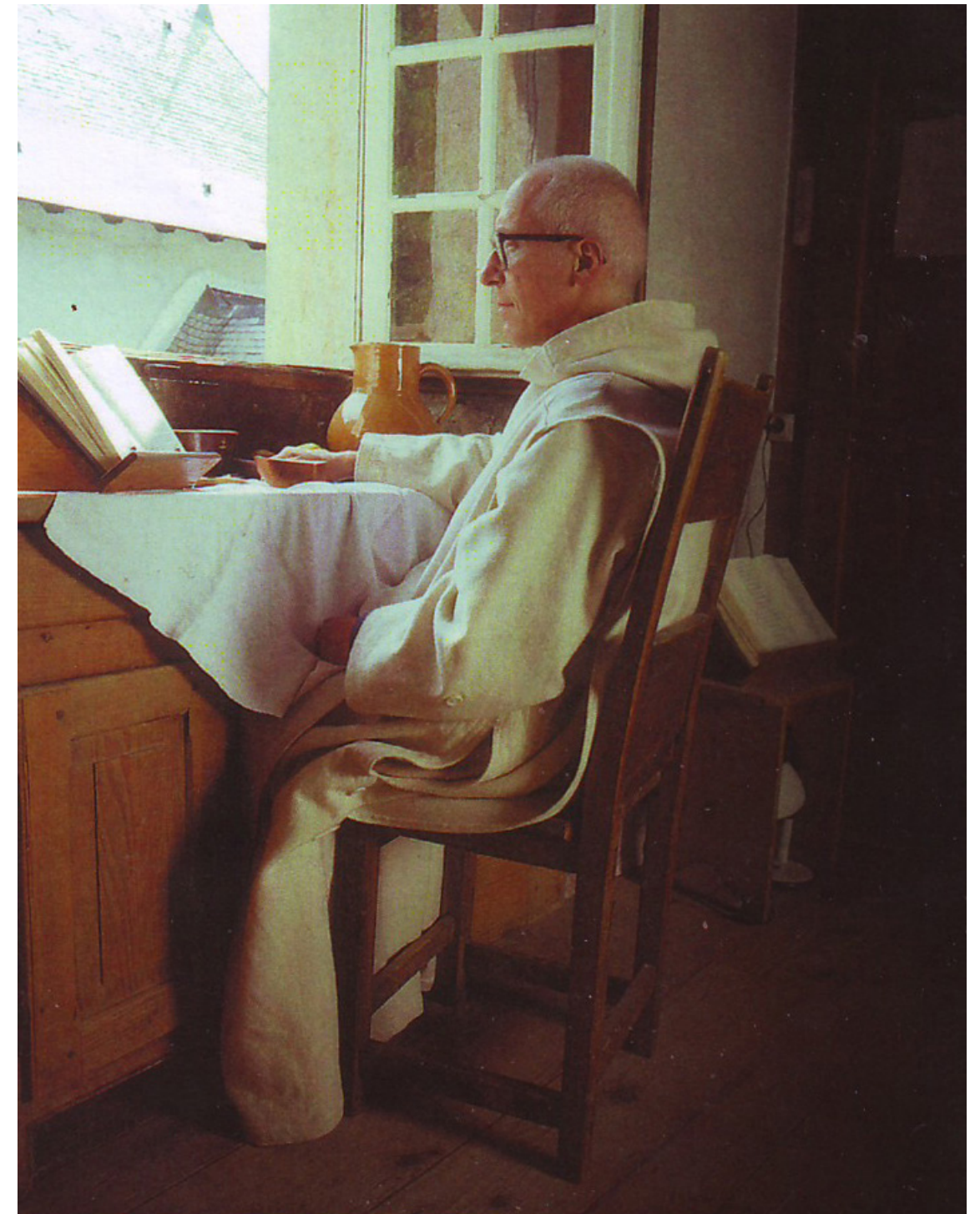
Geen zelfkwelling of
lichaamskastijding
want daar heeft God
geen plezier in.

God wordt niet geëerd
door brandoffers, maar als
versterving en versobering
leidt tot meer liefde

is dat een geestelijke
afslanking die helder
en wakker maakt en de ene
grote liefde dient

zoals een man die te dik is
uit liefde voor zijn vrouw
gaat vasten en lijnen om meer
te beminnen en bemind te worden.

Zoals een roos opengaat
tussen de doornen en bloeit
uit liefde voor het licht,
zo mint God de geur van liefde.

Brevier

Hoe kort en weinig ook,
die ene psalm in de avond
dat stil moment
gezeten bij elkaar

dan willen ook wij
simpele vertolkers zijn
van onuitgesproken liefde,
het ongeweten woord

van mensen
die niet geloven
die niet hopen
die niet liefhebben

en alles zeggen
in die ene psalm
wat hen nooit
over de lippen komt.